

seda k nadevani piški. Uživala je ob misli na sočno, redko jed, ki jo čaka. Mahoma se ji je hrbet zaobločil, s prožnim skokom je bila na prečki. Ko je papiga zagledala bližnjo nevarnost, je z globokim, resnim glasom zaklicala: »Matjaž, kam krevljaš?«

Te besede so povzročile mački nepopisen strah, da je odskočila vznak. Glas trombe, skladovnica kuhinjske posode, ki trešči na tla, strel, ki poči tik pri ušesu — vse to bi ne moglo spraviti mačje zveri v strašnejšo grozo. Vse njeno znanje o pticah je bilo na mah zmedeno.

»V Kurjo vas po par klobas,« je nadaljevala papiga.

Mačkine oči so razločno govorile: »Saj ni ptič, gospod je, govori!«

»Svoje žive dni brez vseh skrbi,« je pel ptič na vse pretege, zakaj spoznal je, da je groza njegove besede najboljše varstvo. Mačka me je vprašujoče pogledovala. Ker je moj odgovor ni zadovoljil, se je skrila pod posteljo in tisti dan je ves dan nisem mogel dobiti ven.

Naslednjega dne si je moja muca opomogla od strahu; poizkusila je v drugo, a papiga jo je zavrnila na isti način. Odlej je bil mir, papiga je bila zanjo človek.

Po T. Gautieru.

Zimska.

Živ, živ, živ,
se lačni vrabec krega,
dosti je že snéga,
kje bom prosá dobil?
Kra, kra, kra,
se prereka vrana,

vsa bela je poljana,
preveč je že snegal!
Gri, gri, gri,
golobček z glavo kima,
še mene takšna zima
prav nič ne veseli.

Na saneh.

Poznam voziček brez kolesc,
konjička ga ne vlečeta,
brez vajeti in brez osi,
po klancu ti navzdol drvi.

